

Література:

1. Діордіца І. В. Репрезентація термінології кібербезпекової політики в текстах нормативно-правових актів України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція*. - 2017. - Вип. 29 (1). - С. 64-67. - Режим доступу: http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc29/part_1/18.pdf.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. Київ ; Ірпінь : Перун, 2003. 1440 с.
3. Безкоровайный М. М., Татузов А. Л. Кибербезопасность – подходы к определению понятия. *Вопросы кибербезопасности*. 2014. № 1 (2). С. 22–27.

КОРУПЦІЯ ЯК ОДИН ІЗ ЗЛОЧИНІВ В ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Жданюк К.Г. студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Іваниця А.В., кандидат юридичних наук,
доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
(Україна)

Корупція є базовою проблемою в діяльності публічної влади. До сих пір при наявності великої кількості наукових праць вітчизняних та зарубіжних вчених, при намаганні застосування європейського досвіду у боротьбі з цим явищем на практиці, на жаль, викоринити її цілком так і не вдалося. Тому дана проблематика є вельми актуальною і потребує детального розгляду. Проблема наявності корупції в органах публічної влади України впливає на формування волевиявлення української держави.

У галузі державного управління проблема корупції здебільшого досліджується в контексті аналізу нормативно-правового регулювання механізмів функціонування органів влади (В. Авер'янов, В. Бакуменко, С. Дубенко, М. Мельник, В. Мартиненко, Т. Мотренко, Н. Нижник, В. Олуйко, О. Прохоренко, М. Стрельбицький та ін.), ефективності професійної діяльності посадовців (Н. Липовська, С. Серьогін), невідворотності покарань (О. Кальман, М. Погорецький, М. Потебенько, Б. Романюк, Є. Скулиш, В. Захарченко та ін.), впливу корупції на соціально-політичні процеси (М. Камлик, О. Маркеєва, Є. Невмержицький, С. Рогульський, С. Серьогін, Р. Тучак). Зокрема, С. Серьогін приділяє значну увагу механізмам попередження та протидії корупції в органах публічної влади України. Є. Невмержицький досліджує корупцію як соціально-політичний феномен та причини і наслідки її виникнення. С. Рогульський вивчає адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією в Україні. Р. Тучак розглядає питання правового статусу суб'єктів боротьби з корупцією. Велика кількість висловлених та обґрунтованих ними зауважень та пропозицій були враховані законодавцями, унаслідок чого внесені зміни до законодавства, що регулює питання боротьби з корупцією. Проте зменшення рівня корумпованості державних службовців та

інших посадових осіб не відбулося. Зазначене свідчить про актуальність теми та необхідність подальшого опрацювання теоретичних засад боротьби з корупцією [1, с. 260-261].

В Україні загалом створена досить ефективна антикорупційна база, про що свідчить пакет антикорупційних законів, прийнятих Верховною Радою України та десять антикорупційних кроків уряду. На даний момент в нашій державі здійснюються заходи у сфері запобігання корупції, однак ситуація поки залишається незмінною [2, с. 254].

Однак, поряд з окремими органами державної влади, деякі органи місцевого самоврядування все більше втягуються в корумповану систему влади і тим самим не тільки стають поживним середовищем для організованої злочинності, а й іноді намагаються створити в своїх межах організовані злочинні групи [2, с. 254].

На мою думку, корупція – це зловживання своїми службовими повноваженнями з метою заволодіння певними благами.

На думку багатьох міжнародних та українських експертів, корупція є сьогодні в Україні найважливішою проблемою, більше того, головною загрозою нормального розвитку суспільства. В умовах тотальної корумпованості всіх галузей влади на всіх рівнях принципово неможливо вирішити жодної соціальної, економічної, політичної проблеми. Негативні наслідки, породжувані цим явищем, не тільки перешкоджають прогресивному, поступальному розвитку суспільства, а й становлять серйозну загрозу інтересам національної безпеки країни. Найбільш проблемною характеристикою цього явища – корупції – стало те, що воно почало сприйматися на повсякденному рівні як суспільна норма, хоча на рівні вербальних висловлювань більшість населення декларативно підтримує думку про небезпечність цього явища [3, с. 15].

Основними наслідками корупції є такі: неефективний розподіл і витрачання державних коштів і ресурсів; неефективність фінансових потоків з погляду економіки країни; утрати податків, коли податкові органи привласнюють собі частину податків; знищення малого та середнього бізнесу; утрати часу через перепони, що створюються чиновниками, зниження ефективності роботи державного апарату загалом; розорення приватних підприємців; зниження інвестицій у виробництво, уповільнення економічного зростання; зниження якості громадського сервісу; нецільове використання міжнародної допомоги, що знижує її ефективність; неефективне використання здібностей індивідів: замість виробництва матеріальних благ, люди витрачають час на непродуктивний пошук незаконної вигоди; зростання соціальної несправедливості; посилення організованої злочинності: кримінал зростається з державою; дискредитація органів державної влади та місцевого самоврядування всіх рівнів, правоохоронних органів, судів тощо; зниження рівня моралі; інші негативні явища в державі [3, с. 18].

Як бачимо, корупція та її наявність у органах публічної влади в Україні тягне за собою настання тяжких наслідків, таких як, наприклад, економічних, які згодом буде важко або навіть неможливо повернути до першочергового вигляду. Настання подібних наслідків може призвести до знищення української державності та демократії, і взагалі Україна може стати державою на міжнародній

арені як такою, що буде нецікавою для співпраці у будь-яких галузях з іншими країнами.

Отже, у висновку хотілося б зазначити, що корупція є явищем складним та таким, що у будь-якому випадку тягне за собою настання наслідків. Тому для викорінення даного явища потрібно, на мою думку, забезпечити, по-перше, наявність відео та аудіоспостереження у кабінетах державних посадовців для запобігання отримання хабарів, по-друге, забезпечити високий рівень соціального пакету для державних службовців. Це потрібно для того, щоб у посадовців не було потреби брати хабарі. Звісно, що ці пропозиції не допоможуть викоринити корупцію повністю, але, можливо, хоча-б на якийсь малий відсоток.

Література:

1. Сорокіна Н. Напрями запобігання корупції в органах публічної влади на сучасному етапі державотворення. *Державне управління та місцеве самоврядування*, 2015. Вип. 2. С. 259-267. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dums_2015_2_28.
2. Захарчук О. 3. Запобігання корупції в органах місцевого самоврядування. *Актуальні проблеми політики*, 2015. Вип. 55. С. 253-259. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/appol_2015_55_32.
3. Вдовиченко Є. В. Сутність корупції, її принципи і властивості (філософський контекст). *Актуальні проблеми філософії та соціології*, 2016. Вип. 9. С. 15-19. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprfc_2016_9_6.

ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ ПОНЯТИЯ «АДВОКАТСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ» В СТРАНАХ СНГ

Иванова Ю.И., старший преподаватель
кафедры теории и истории государства и права ГГУ им. Ф.Скорины

Казусева В. С., студентка 4 курса
юридического факультета ГГУ им. Ф. Скорины
(Республика Беларусь)

Правовое регулирование адвокатской деятельности осуществляется на международном и национальном уровнях. В международно-правовых актах понятие адвоката и адвокатской деятельности не получило закрепления, однако в этих актах получило отражение право на юридическую помощь как субъективное право, специально-юридическая гарантия реализации и защиты всех других прав личности и самостоятельная процессуальная гарантия справедливого судебного разбирательства, а также в них прослеживаются основные принципы и основы организации адвокатской деятельности.

На региональном уровне, в частности в рамках СНГ, до недавнего времени также не было закреплено понятие адвокатской деятельности. Это было